

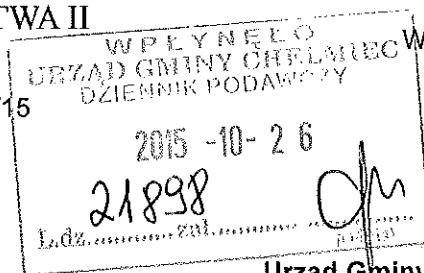
MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

DEPARTAMENT ORZECZNICTWA II

Warszawa, 20 października 2015 r.

DOI-I-an/adk/mg-772-35-1575 114/15

NK: 288603/15

Zgodnie z art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687 z późn. zm.), przekazuję w załączeniu obwieszczenie informujące o wydaniu przez Ministra Infrastruktury i Rozwoju decyzji z dnia 13 października 2015 r., znak: DOI-I-an/adk/mg-772-35-1525/14/15, uchylającej w części i orzekającej w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Małopolskiego Nr 2/13 z dnia 30 grudnia 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”.

Jednocześnie w załączeniu przesyłam ww. decyzję Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 13 października 2015 r., znak: DOI-I-an/adk/mg-772-35-1525/14/15.

Uprzejmie proszę o zamieszczenie obwieszczenia na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej urzędu, na okres 14 dni i o pisemne potwierdzenie, w jakim terminie obwieszczenie było umieszczone na tablicy ogłoszeń oraz na stronie internetowej urzędu.

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Orzecznictwa II

Kamila Olkiewicz

Załączniki: 2 zgodnie z treścią pisma

NARODOWA
STRATEGIA SPÓJNOŚCI

Ministerstwo
Infrastruktury i Rozwoju
ul. Chałubińskiego 4/6
00-928 Warszawa

tel. (22) 552 52 00
fax (22) 552 52 03
www.mir.gov.pl
www.funduszeuropejskie.gov.pl

UNIA
EUROPEJSKA

1. The first part of the document
 discusses the general principles
 of the project and the
 objectives to be achieved.

2. The second part of the document
 describes the methodology used
 in the study.

MINISTER
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

DOI-I-an/adk/mg-772-35- 1577 14/15

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 11f ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.),

Minister Infrastruktury i Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 13 października 2015 r., znak: DOI-I-an/adk/mg-772-35-1525/14/15, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Małopolskiego Nr 2/13 z dnia 30 grudnia 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy - w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, bud. B, pok. 313, III piętro, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji (bez załączników) - w urzędzie gminy właściwej ze względu na przebieg drogi, tj. w Urzędzie Miasta Nowego Sącza oraz w Urzędzie Gminy Chelmiec.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Kamila Olkiewicz
Zastępca Dyrektora Departamentu Czterechcivwa II

10/10/10

10/10/10

10/10/10

DOI-I-an/adk/mg-772-35-1525 14/15
NK: 278646/15

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.), zwanej dalej „kpa” oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 687, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania Pana Emila Szkaradka, reprezentowanego przez Panią Marię Pantkowską, z dnia 8 lutego 2014 r. od decyzji Wojewody Małopolskiego Nr 2/13 z dnia 30 grudnia 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosy) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”,

I. Uchylam:

- załącznik Nr 1 zaskarżonej decyzji, stanowiący mapy w skali 1:500 przedstawiające proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu,
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 20, w wierszu 6 – 13, licząc od góry strony, zapis stanowiący dotychczasową treść pkt 3,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w miejsce uchylecia, nowych załączników, stanowiących mapy w skali 1:500 przedstawiające proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, będące załącznikami nr 1.1 – 1.6 do niniejszej decyzji (6 arkuszy),
- ustalenie w sentencji decyzji, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„3. Linie rozgraniczające teren inwestycji przedstawiono pogrubioną, przerywaną linią koloru różowego – na mapach w skali 1:500 przedstawiających proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, będących załącznikami do ostatecznej decyzji Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 13 października 2015 r., znak: DOI-I-an/adk/mg-772-35-1525/14/15. Linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowią linie podziału nieruchomości.”

II. Uchylam w sentencji zaskarżonej decyzji, znajdujący się w na stronie 2, zapis stanowiący dotychczasową treść pkt c)

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„c) **przejście inwestycji przez tereny wód płynących** - realizacja przedmiotowej inwestycji wymaga przejścia przez tereny wód płynących w oparciu o art. 20a ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych:

jednostka ewidencyjna: **miasto Nowy Sącz** [126201_1]

obręb [nr 0008]: 15/1, 16/1, 16/5, 18/1, 24/1, 25/1,

obręb [nr 0009]: 34/9, 29/4, 29/42, 33/1, 34/1, 38/1, 41,

obręb [nr 0010]: 10

obręb [nr 0118]: 2, 121, 155/1, 155/5, 314

jednostka ewidencyjna: **Chełmiec** [121002_2]

obręb [nr 0006]: 79

przeście inwestycji przez tereny linii kolejowej - realizacja przedmiotowej inwestycji wymaga przejścia przez tereny linii kolejowej w oparciu o art. 20a ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych:

jednostka ewidencyjna: miasto Nowy Sącz [126201_1]

obręb [nr 0118]: 35.

W myśl art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, w przypadku gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez tereny wód płynących bądź tereny linii kolejowej, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji.

Właściwy zarządca drogi, nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym zajęciem terenu, o którym mowa w ust. 1, uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą infrastruktury kolejowej lub z odpowiednimi organami, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne, zakres, warunki i termin zajęcia tego terenu. W przypadku gdy decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, porozumienie, o którym mowa powyżej zawiera się niezwłocznie. Za szkody powstałe w wyniku działań, o których mowa w ust. 1, przysługuje odszkodowanie ustalane na zasadach wynikających z Kodeksu cywilnego. Do zapłaty odszkodowania, jest obowiązany właściwy zarządca drogi.

III. **Uchylam** w sentencji zaskarżonej decyzji, znajdujący się w na stronie 21, zapis stanowiący dotychczasową treść pkt 3 c),

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„c) przeście inwestycji przez tereny wód płynących

jednostka ewidencyjna: **miasto Nowy Sącz** [126201_1]

obręb [nr 0008]: 15/1, 16/1, 16/5, 18/1, 24/1, 25/1,

obręb [nr 0009]: 34/9, 29/4, 29/42, 33/1, 34/1, 38/1, 41,

obręb [nr 0010]: 10

obręb [nr 0118]: 2, 121, 155/1, 155/5, 314,

jednostka ewidencyjna: **Chełmiec** [121002_2]

obręb [nr 0006]: 79

przeście inwestycji przez tereny linii kolejowej

jednostka ewidencyjna: miasto Nowy Sącz [126201_1]

obręb [nr 0118]: 35.

- IV. **Uchylam** znajdujący się na stronie 34 zaskarżonej decyzji, w wierszu 24 – 25, licząc od góry strony, zapis określający termin wydania nieruchomości:

„Ustala się termin wydania nieruchomości na 120 dzień od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, następującego zapisu::

„Określam termin wydania nieruchomości lub wydania nieruchomości i opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, na 120 dzień od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.”.

- V. **W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.**

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Nowego Sącza, zwany dalej „*inwestorem*”, reprezentowany przez Dyrektora Miejskiego Zarządu Dróg w Nowym Sączu – Pana Grzegorza Mirka, działając na podstawie art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, wystąpił do Wojewody Małopolskiego z wnioskiem z dnia 26 lipca 2013 r. (data wpływu do Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie – Delegatura w Nowym Sączu: 26 lipca 2013 r.) doprecyzowanym pismami z dnia 16 września 2013 r., znak: DN-422-2/13 znak: DN-422-3/13, o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej*, *inwestor* wystąpił o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Uzasadniając powyższy wniosek *inwestor* wyjaśnił, że planowane przedsięwzięcie uzasadnione jest szczególnym interesem społecznym i gospodarczym. Bezpośrednią korzyścią tej inwestycji będą znaczne ułatwienia w ruchu tranzytowym oraz lokalnym. Inwestycja przyczyni się także do rozwoju turystycznego regionu, umożliwiając szybki i bezkolizyjny dojazd do Nowego Sącza od strony zachodniej (Limanowa i Tymbark) oraz zapewni połączenie z drogą krajową nr 75 na terenie miasta (w części północnej). Ponadto, *inwestor* wskazał, że nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności jest także niezbędne z uwagi na konieczność wykorzystania funduszy celowych przeznaczonych na tę inwestycję.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, działając na podstawie art. 11a ust. 1, art. 11f, art. 11i ust. 1, art. 12 i art. 17 *specustawy drogowej* oraz art. 104 *kpa*, Wojewoda Małopolski wydał w dniu 30 grudnia 2013 r. decyzję Nr 2/13, znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Małopolskiego*”, oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od powyższej decyzji odwołanie do Ministra Infrastruktury i Rozwoju, zwanego dalej „*Ministrem*”, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wniósł Pan Emil Szkaradek, reprezentowany przez Panią Marię Pantkowską, pismem z dnia 8 lutego 2014 r. (data wpływu do Delegatury Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Nowym Sączu – 11 luty 2014 r.). Ponadto pismem z dnia 9 stycznia 2014 r. (data wpływu do Delegatury Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Nowym Sączu – 14 stycznia 2014 r.) Skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 20 grudnia 2013 r., znak: OO.4242.2.12.2013.AK uzgadniające realizację

przedsięwzięcia pn. „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”, zwane dalej „*postanowieniem RDOŚ*”.

W uzasadnieniu odwołania Skarżący wskazał, że w dniu 16 stycznia 2014 r. wystąpił do Wojewody Małopolskiego o dostarczenie mu zaskarżonej decyzji, jednak do dnia złożenia odwołania nie otrzymał żądanego dokumentu i w konsekwencji nie miał możliwości kompleksowego zapoznania się z treścią rozstrzygnięcia. Zdaniem Skarżącego nawet pobieżna analiza *decyzji Wojewody Małopolskiego* prowadzi do wniosku, że jest on stroną postępowania o wydanie decyzji zezwalającej na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, jak i stroną postępowania zakończonego decyzją Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 14 grudnia 2012 r., znak: OO.4210.20.2012.AK, zwaną dalej „*decyzja RDOŚ*”. Jednakże, jak wskazuje Skarżący, należąca do niego działka nr 207, na której zlokalizowany jest budynek mieszkalny nr 67 przy ul. Marcinkowickiej, nie figuruje w sentencji decyzji, jako nieruchomość objęta przedmiotową *decyzją Wojewody Małopolskiego*, chociaż wymieniona jest w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. W ocenie Skarżącego fakt pominięcia ww. nieruchomości wskazuje na wadliwość przeprowadzonego przez Wojewodę Małopolskiego postępowania. Z tego też względu, również za nieprawidłowe Skarżący uznaje przeprowadzone przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie postępowanie w sprawie oceny oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko, w którym to postępowaniu w ogóle nie uwzględniono udziału mieszkańców gminy Chelmiec, pomimo że ich budynki mieszkalne zlokalizowane są bezpośrednio przy objętej inwestycją ulicy Marcinkowickiej. Skarżący poinformował, że na stronie internetowej gminy Chelmiec nie zamieszczono obwieszczenia czy informacji o przeprowadzeniu takiego postępowania i wydaniu *decyzji RDOŚ*. Mając na względzie powyższe zarzuty Skarżący wniósł o przeprowadzenie, w trybie art. 136 *kpa*, dodatkowego postępowania celem ustalenia, jaki zakres inwestycji był poddany opiniowaniu i uzgadnianiu przez organy i instytucje, a w szczególności jednostki i organy samorządowe. Skarżący zakwestionował możliwość realizacji przedmiotowej inwestycji w przyjętej lokalizacji oraz przyjęte rozwiązania komunikacyjne (połączenie ul. Marcinkowickiej z drogami krajowymi nr 75 i 28), podnosząc jednocześnie, że wykonanie inwestycji w dwóch etapach ma na celu obejście prawa, tj. uniknięcie konieczności uzyskania przez *inwestora* decyzji środowiskowej dla przedmiotowego przedsięwzięcia jako całości.

Z kolei w zażaleniu na *postanowienie RDOŚ* Skarżący wskazał, że natężenie ruchu na drodze powiatowej – ul. Marcinkowickiej, jakie powstanie w związku z realizacją przedmiotowej inwestycji, będzie zbyt dużym obciążeniem dla tego typu drogi. Okoliczność ta, w przekonaniu Skarżącego, spowoduje nie tylko bezpośrednie zagrożenie życia i zdrowia dla jej użytkowników, ale przede wszystkim dla mieszkańców terenów zurbanizowanych zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji.

Pismem z dnia 5 maja 2014 r. (data wpływu do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju: 9 maja 2014 r.), Pan Emil Szkaradek w uzupełnieniu ww. odwołania z dnia 8 lutego 2014 r. ponowił zarzuty w nim zawarte, a ponadto kwestionując rozstrzygnięcie *decyzji RDOŚ*, wskazał, że w sprawie nie przeprowadzono rzetelnej analizy skutków oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko, zdrowie i warunki życia ludzi zamieszkujących w bezpośrednim sąsiedztwie i bliskiej odległości zamierzenia budowlanego. Skarżący podniósł, że planowana inwestycja zlokalizowana jest na terenach zalewowych rzeki Dunajec i potoku Łubinka oraz rzeki Biczyczanka, a więc na terenach szczególnego zagrożenia powodzią. Wykonanie projektowanego nasypu, jak i realizacja inwestycji zwiększa, w ocenie Skarżącego, zagrożenie powodziowe. Ponadto Skarżący wskazał, że *decyzja RDOŚ* nie zawiera informacji wskazującej zasięg strefy zalewowej, nie określa prawdopodobieństwa wystąpienia powodzi na tym obszarze oraz nie porusza kwestii nasypu mającego znaczenie dla odpływu wód powierzchniowych z tego obszaru. Skarżący zarzucił również, że w prowadzonym postępowaniu dotyczącym oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko nie wzięto pod uwagę badań geologicznych odnoszących się do terenu gminy Chelmiec, na którym występują osuwiska. Wątpliwości Skarżącego budzą również zaniżone, w jego ocenie, prognozy dotyczące natężenia ruchu oraz badania wpływu hałasu i drgań na budynki znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji. Zdaniem Skarżącego, zarówno w fazie budowy, jak i eksploatacji inwestycji, drgania spowodować mogą uszkodzenia budynków, a nawet katastrofę budowlaną. Ponadto, Skarżący zarzucił, że rondo na ul.

Marcinkowickiej zaprojektowano na ewidencjonowanym zbiorniku wodnym, co może wywołać nieprzewidziane skutki.

W ocenie Skarżącego *decyzja RDOŚ* winna zostać zweryfikowana, jednak na skutek wadliwie prowadzonego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie postępowania nie miał on jako strona możliwości wypowiedzenia się i postawienia ww. zarzutów dotyczących tego rozstrzygnięcia.

Ponadto Skarżący, powołując się na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego, wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 25 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 154, poz. 958) dla przedsięwzięć drogowych, zwanej dalej „*ustawą zmieniającą*”, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi, stosuje się przepisy dotychczasowe. Brzmienie tego przepisu należy wyklądać w ten sposób, że przepisy dotychczasowe stosuje się jedynie wówczas, gdy decyzja ta posiada walor ostateczności.

Z kolei w piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. Skarżący poinformował, że wskutek wykonywania robót budowlanych związanych z realizacją inwestycji jego działka została dwukrotnie zalana, wskutek czego zniszczeniu uległy plony na obszarze 1,5 ha, występuje duże zanieczyszczenie powietrza oraz przekraczający dwukrotnie dopuszczalne normy hałas.

Opisane powyżej odwołanie, uzupełnione kolejnymi pismami, wniesiono w terminie.

Minister zważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, iż kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezspornie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, w tym zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania i wydanej *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej* wniosek do Wojewody Małopolskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wniósł uprawniony podmiot, tj. Prezydent Miasta Nowego Sącza, reprezentowany przez Dyrektora Miejskiego Zarządu Dróg w Nowym Sączu – Grzegorza Mirka.

Przed złożeniem wniosku *inwestor*, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, uzyskał opinie właściwych miejscowo zarządu województwa, zarządu powiatu oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta), tj.:

- Zarządu Województwa Małopolskiego – postanowienie z dnia 13 czerwca 2013 r., znak: PR-VIII.8012.54.2013.AS,
- Prezydenta Miasta Nowego Sącza z dnia 17 czerwca 2013 r., znak: WPP.6724.16.3.2013.EN,

- Zarządu Powiatu Nowosądeckiego, wyrażoną w uchwale Nr 810/2013 z dnia 19 czerwca 2013 r.,
- Wójta Gminy Chelmec z dnia 11 czerwca 2013 r., znak: WBG.030.558.2013.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 - 4 *specustawy drogowej* do wniosku załączono mapy w skali 1:500, na których przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Stosownie do wymagań art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej* do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”. Zgodnie z art. 20 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane* do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu, zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Ww. projekt budowlany jest zgodny z *decyzją RDOŚ* ustalającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Witosy) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”.

Po dokonaniu analizy projektu budowlanego przedłożonego przez *inwestora* *Minister* stwierdza, że jest on zgodny z art. 34 ust. 1 i ust. 2 *ustawy Prawo budowlane* oraz z rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, do wniosku *inwestor* załączył także opinie:

- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 26 sierpnia 2013 r., znak: ZU-460-3-22/13,
- PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z dnia 18 sierpnia 2013 r.,
- Ministra Zdrowia z dnia 11 czerwca 2013 r., znak: MZ-OZU-523-32263-(1)/PP/13,
- Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Krakowie znak: KRA.5140.120.2013-AH z dnia 11 czerwca 2013 r.,
- Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Krakowie z dnia 10 czerwca 2013 r., znak: ZS-2120-47/13,
- Małopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Krakowie z dnia 12 lipca 2013 r., znak: OZNS.5183.232.2013.WK.1,
- PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. – Zakład Linii Kolejowych w Nowym Sączu z dnia 28 czerwca 2013 r., znak: IZDK-505/108/13,

Wobec faktu, że planowana inwestycja zlokalizowana jest poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani w przedmiotowej sprawie *inwestor* nie miał obowiązku przedłożenia opinii dyrektora właściwego urzędu morskiego.

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej* do wniosku *inwestor* dołączył również wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne:

- decyzję Marszałka Województwa Małopolskiego z dnia 26 sierpnia 2013 r., znak: SR.7322.1.94.2013.JR, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej,
- decyzję Marszałka Województwa Małopolskiego z dnia 28 sierpnia 2013 r., znak: SR.7322.1.95.2013.JR, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej,
- decyzję Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 3 września 2013 r., znak: ZU-430-45/13, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej,
- decyzję RDOŚ.

Analizując wniosek *inwestora* z dnia 26 lipca 2013 r. doprecyzowany pismami z dnia 16 września 2013 r., znak: DN-422-2/13, z dnia 16 września 2013 r., znak: DN-422-3/13 o wydanie przedmiotowej decyzji *Minister* uznał, że wniosek ten jest kompletny tj. zawiera wszystkie elementy wskazane w przepisach *specustawy drogowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez organ pierwszej instancji postępowanie o wydanie *decyzji Wojewody Małopolskiego* i stwierdził, co następuje.

Jak wynika z akt sprawy, Wojewoda Małopolski, zgodnie z art. 11d ust. 5 *specustawy drogowej*, pismem z dnia 11 października 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji dla przedsięwzięcia polegającego na realizacji inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy klasy GP łączącej DK 75 (skrzyżowanie ul. Tarnowskiej z ul. Włtosa) z ul. Marcinkowicką (droga powiatowa nr 1551K (stary numer 25219) w granicach miasta Nowego Sącza – przełożenie DK 28”, *inwestora* oraz właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, wysyłając zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości.

Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń:

- na tablicy ogłoszeń Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w dniach od 14 października 2013 r. do dnia 16 października 2013 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Nowym Sączu w dniach od 17 października 2013 r. do 21 października 2013 r. i na stronie internetowej tego Urzędu w dniu 15 października 2013 r.;
- w prasie lokalnej, tj. w „Polskiej Gazecie Krakowskiej”, wydanie z dnia 12 – 13 października 2013 r.

W ocenie organu drugiej instancji Wojewoda Małopolski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

W toku postępowania przed organem pierwszej instancji strony postępowania wniosły zastrzeżenia co do przebiegu przedmiotowej inwestycji.

Wojewoda Mazowiecki przekazał ww. uwagi dotyczące lokalizacji przedsięwzięcia *inwestorowi* przy piśmie z dnia 18 listopada 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, a ten ustosunkował się do przedstawionych zagadnień pismem z dnia 2 grudnia 2013 r., znak: DN-6957/13.

Z uwagi na wniosek *inwestora* o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, działając na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 89 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale

społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku”, pismem z dnia 21 października 2013 r., znak: WI-X.7820.1.2.2013.GI, Wojewoda Małopolski zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego.

W związku z powyższym, postanowieniem z dnia 14 października 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, działając na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 *kpa*, Wojewoda Małopolski zawiesił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, do czasu zakończenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, działając na podstawie art. 90 ust. 2 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*, pismem z dnia 13 listopada 2013 r., znak: OO.4242.2.12.2013.AK, zwrócił się do Wojewody Małopolskiego o zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w sprawie przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko dla ww. przedsięwzięcia drogowego w trybie art. 33-36 i 38 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*.

Spełniając powyższy obowiązek, Wojewoda Małopolski poinformował o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy oraz składania uwag i wniosków w formie obwieszczenia.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r., znak: OO.4242.2.12.2013.AK, uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia i określił warunki jego realizacji.

W związku z wydaniem *postanowienia RDOŚ*, postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013 r., znak: WI-VII.7820.15.2013.GI, działając na podstawie art. 97 § 2 oraz art. 123 *kpa*, Wojewoda Małopolski podjął z urzędu zawieszono postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, działając na podstawie art. 11a ust. 1, art. 11f ust. 1, art. 11i, art. 12, art. 17 i art. 23 *specustawy drogowej* oraz art. 104 *kpa*, Wojewoda Małopolski wydał w dniu 30 grudnia 2013 r. zaskarżoną decyzję oraz na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* nadał powyższej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, przychylając się tym samym do wniosku *inwestora*.

W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji, mając na względzie opinie przedstawione przez *inwestora*, ustosunkował się do zarzutów i wniosków stron.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Małopolski doręczył decyzję z dnia 30 grudnia 2013 r. wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń:

- na tablicy ogłoszeń Małopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w dniach od 9 stycznia 2014 r. do 13 stycznia 2014 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Nowym Sączu oraz na stronie internetowej tego Urzędu w dniach od 10 stycznia 2014 r. do 14 stycznia 2014 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Chelmec w dniach od 13 stycznia 2014 r. do 17 stycznia 2014 r., oraz na stronie internetowej tego Urzędu w dniu 13 stycznia 2014 r.,
- w prasie lokalnej „Polska Gazeta Krakowska”, wydanie z dnia 15 stycznia 2014 r.

Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją Wojewody Małopolskiego organ pierwszej instancji dodatkowo poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomień wysyłanych na adresy wskazane w katastrze nieruchomości.

W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Analizując decyzję Wojewody Małopolskiego organ odwoławczy zważył, co następuje.

Kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom określonym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi oraz określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (mapy w skali 1:500 będące załącznikiem Nr 1, stanowiącym integralną część decyzji). W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa, nieruchomości, w stosunku do których przewidziano ograniczenia w korzystaniu, warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej, warunki zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Decyzja Wojewody Małopolskiego określa także termin, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*.

Ponadto na mocy przedmiotowej decyzji zatwierdzono projekt budowlany (będący załącznikiem Nr 2, stanowiącym integralną część decyzji).

Organ odwoławczy, rozpatrując ponownie wniosek *inwestora*, uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji. Wynika z niej, że przedmiotowe przedsięwzięcie polegać będzie na budowie nowego odcinka drogi (o przekroju jednoprzestrzennym i dwóch pasach ruchu klasy technicznej GP) stanowiącego fragment obwodnicy północnej Nowego Sącza w ciągu drogi krajowej nr 28 od ul. Marcinkowickiej (droga powiatowa nr 25219, klasy Z) do skrzyżowania ulic Tarnowską (droga krajowa nr 75, droga klasy GP) i Witosa (droga powiatowa nr 1602K, klasy GP). Projektowany odcinek drogi publicznej przeznaczony jest dla ruchu kołowego odbywającego się w ciągu drogi krajowej nr 28 w obrębie miasta Nowy Sącz oraz pomiędzy miejscowościami Nowy Sącz i Chelmiec. Na odcinku objętym opracowaniem droga odbywać się będzie ruch tranzytowy oraz lokalny, a okresowo również turystyczny, umożliwiając równocześnie podstawowy i najszybszy dojazd do Nowego Sącza od strony zachodniej (Limanowa i Tymbark) oraz zapewni połączenie z drogą krajową nr 75 na terenie miasta (w części północnej). Po wybudowaniu obiektu mostowego nad rzeką Dunajec projektowany odcinek drogi krajowej nr 28 umożliwi alternatywną dla mostu na Helenie przeprawę przez rzekę Dunajec położoną w granicach administracyjnych miasta. Projektowany odcinek przełożenia drogi krajowej nr 28 zaczyna się na terenie gminy Chelmiec na skrzyżowaniu z drogą powiatową nr 25219 (obecnie 1551 K) tj. z ul. Marcinkowicką w km 133+370,22 a kończy na skrzyżowaniu z DK nr 75 (ul. Tarnowska) i ul. Witosa w km 135+442,19. Projektowana droga będzie posiadała na ww. odcinku przekrój jednojezdniowy (jako pierwszy etap inwestycji). Jezdnia będzie posiadała dwa pasy ruchu o szerokości po 3,5 m oraz opaski zewnętrzne o szerokości 0,5m. Bezpośrednie powiązanie istniejącej sieci dróg publicznych na terenie miasta Nowy Sącz z projektowanym odcinkiem drogi krajowej nr 28 realizowane będzie na terenie miasta tylko poprzez skrzyżowania w km 130+370,22 (ul. Marcinkowicką) i 135+442,19 (z ul. Tarnowską oraz Witosa).

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ drugiej instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytorycznej – reformacyjnej.

Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylene i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Zgodnie ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 22 września 1981 r. (sygn. akt II SA 400/81, ONSA 1981, nr 2, poz. 88): „jeżeli organ administracji publicznej, działając w trybie odwoławczym nie ma wątpliwości co do stanu faktycznego i nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów

w sprawie, ma obowiązek zastosować instytucję reformacji i orzec co do istoty sprawy, zamiast uchylać decyzję organu I instancji i przekazywać mu sprawę do ponownego rozpatrzenia”.

Po przeanalizowaniu akt sprawy, w tym map w skali 1:500 przedstawiających proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu – załącznika Nr 1 do *decyzji Wojewody Małopolskiego, Minister* stwierdził niezgodność zapisów graficznych ze stanem faktycznym i prawnym w zakresie działek nr 155/2, 155/3, 155/4, obręb 118 Nowy Sącz. Jak bowiem wynika z analizy ww. załącznika Nr 1 do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, przedmiotowe nieruchomości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, oznaczone zostały jednocześnie jako teren wód płynących. Natomiast zgodnie z wypisami z ewidencji gruntów dla nieruchomości oznaczonych jako działki nr 155/2, 155/3, 155/4, obręb 118 Nowy Sącz, sporządzonymi według stanu na dzień 26 lipca 2013 r., jako rodzaj użytków widnieje „dr”. Również z informacji uzyskanych przez *Ministra* w trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego wynika, że przedmiotowe nieruchomości nie stanowią gruntów pokrytych śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi w rozumieniu art. 10 ust. 1a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r., poz. 469 j.t.), zwanej dalej „*ustawą Prawo wodne*”, co potwierdziły wyjaśnienia udzielone przez Starostę Nowosądeckiego w piśmie z dnia 2 lipca 2014 r., znak: GB-I.6621.3496.2014, Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie w piśmie z dnia 7 lipca 2014 r., znak: MN-eu-2214-47/14 oraz Prezydenta Miasta Nowy Sącz w piśmie z dnia 21 lipca 2014 r., znak: WOŚ.630.1.2014.MC.

Zauważenia wymaga, że jeżeli działki stanowią grunt pokryty śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi, będący własnością Skarbu Państwa, oraz są umieszczone w zasobie nieruchomości Skarbu Państwa, o którym mowa w art. 14a ust. 1 *ustawy Prawo wodne*, to względem tej nieruchomości wyłączona jest możliwość podziału czy też obrotu cywilnoprawnego. W takim przypadku wywłaszczenie przedmiotowej nieruchomości nie jest możliwe, konieczne jest natomiast zastosowanie art. 20a ust. 1 *specustawy drogowej*, zgodnie z którym w przypadku gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez tereny wód płynących bądź tereny linii kolejowej, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji.

Ponadto, analiza akt sprawy ujawniła, że działki nr 155/1 i 155/5 obręb 118 Nowy Sącz, będące własnością Gminy Nowy Sącz, w zarządzie Miejskiego Zarządu Dróg w Nowym Sączu, zgodnie z wyjaśnieniami udzielonymi przez *inwestora* w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r., znak: DTP.ES-422-189/14 stanowią teren niezbędny dla realizacji przedmiotowej inwestycji - na ich terenie planowane są roboty budowlane polegające na wykonaniu opasek faszynadowych z koroną. Co prawda, zgodnie z wypisami z ewidencji gruntów dla tych nieruchomości, sporządzonymi według stanu na dzień 26 lipca 2013 r., jako rodzaj użytków widnieje „dr”, niemniej jednak w trakcie prowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* ustalił, że nieruchomości te faktycznie stanowią w części grunt pokryty powierzchniowymi wodami płynącymi rzeki Dunajec i w stosunku do ww. działek nr 155/1 i 155/5 obręb 118 Nowy Sącz, po zakończeniu inwestycji, nastąpi zmiana użytku na „Wp”, tj. grunty pokryte śródlądowymi wodami powierzchniowymi płynącymi w rozumieniu art. 10 ust. 1a *ustawy Prawo wodne*, na podstawie decyzji o ustaleniu linii brzegowej. Powyższe potwierdza pismo Starosty Nowosądeckiego z dnia 20 lipca 2015 r., znak: GB-I.6620.12380.2015 oraz pismo Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie z dnia 28 lipca 2015 r., znak: TN-ad-220-131/15.

Minister zwrócił także uwagę, że na załączniku Nr 1 do *decyzji Wojewody Małopolskiego* – arkusz nr 5, linia rozgraniczająca teren inwestycji przecina działkę nr 16/15 obręb 0008 Nowy Sącz, pomimo iż zgodnie z wyjaśnieniami *inwestora* zawartymi w piśmie z dnia 22 sierpnia 2014 r., znak: DTP.ES-422-189/14, ww. działka znajduje się poza zakresem terenów niezbędnych do realizacji inwestycji.

Wyjaśnić należy, że zgodnie z art. 12 ust. 2 *specustawy drogowej* linie rozgraniczające teren, ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, stanowią linie podziału nieruchomości. Następstwem wyznaczenia linii rozgraniczających teren inwestycji jest jednoznaczne określenie zakresu terytorialnego inwestycji, a co za tym idzie – wskazanie skutków prawnych, które niesie ze sobą decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Stosownie zaś do art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej* nieruchomości lub ich części, o których mowa w art. 11f ust. 1 pkt 6 *specustawy drogowej*, stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa

w odniesieniu do dróg krajowych lub własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych lub gminnych. Z tego względu, koniecznym jest prawidłowe określenie linii rozgraniczającej teren inwestycji, obejmujących jedynie te nieruchomości bądź ich części, na których zlokalizowane zostały elementy projektowanej drogi.

Ponadto, *Minister* zwrócił uwagę, że mapy przedłożone wraz z wnioskiem *inwestora* oraz zatwierdzone *decyzją Wojewody Małopolskiego*, nie zostały opatrzone stosownymi klauzulami właściwego państwowego ośrodka geodezyjnego i kartograficznego.

Wskazać należy, że w myśl art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera mapę w skali co najmniej 1:5000 przedstawiającą proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu. Zgodnie z § 21 ust. 2 w zw. z § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 5 września 2013 r. w sprawie organizacji i trybu prowadzenia państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego (Dz. U. z 2013 r., poz. 1183), zwanego dalej „*rozporządzeniem*”, udostępnianą kopię mapy ewidencyjnej oraz kopię mapy zasadniczej opatruje się klauzulą, według wzoru stanowiącego załącznik nr 4 do *rozporządzenia*. Zgodnie z treścią tego załącznika klauzula taka zawiera oznaczenie organu prowadzącego państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny, nazwę materiału zasobu, identyfikator ewidencyjny materiału zasobu, datę wykonania kopii oraz imię, nazwisko i podpis osoby reprezentującej organ. Stosownie do § 21 ust. 4 *rozporządzenia* klauzula taka może mieć postać pieczęci albo nadruku umieszczonego w sposób zapewniających uwierzytelnienie materiału zasobu.

Mając na uwadze powyższe, *Minister* pismami z dnia 8 grudnia 2014 r., znak: DOI-I-an/mg-772-35-2053/14 i z dnia 13 maja 2015 r., znak: DOI-I-adk/an/mg-772-35-715/14/15, wezwał *inwestora* do przedłożenia 4 egzemplarzy map w skali co najmniej 1:5000 przedstawiających proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu, opatrzonych stosownymi klauzulami właściwego państwowego ośrodka geodezyjnego i kartograficznego.

Inwestor uczynił zadość powyższemu wezwaniu, przedkładając żadaną dokumentację przy piśmie z dnia 17 czerwca 2015 r., znak: DN-4402/27/15.

Mając powyższe na uwadze *Minister*, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie I niniejszej decyzji uchylił załącznik Nr 1 zaskarżonej decyzji, stanowiący mapy w skali 1:500 przedstawiające proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, nowych załączników, stanowiących 6 arkuszy map w skali 1:500, oznaczonych jako załączniki nr 1.1 – 1.6 do niniejszej decyzji. Stosownych zmian *Minister* dokonał również w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Ponadto, po przeanalizowaniu akt sprawy, w tym projektu budowlanego – załącznika Nr 2 do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, *Minister* stwierdził, iż w liniach rozgraniczających teren inwestycji znajdują się nieruchomości lub ich części zabudowane budynkami mieszkalnymi lub budynkami, w których został wyodrębniony lokal mieszkalny bądź inne pomieszczenia.

Wskazać należy, że w myśl art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej określa termin odpowiednio wydania nieruchomości lub wydania nieruchomości i opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń. Termin ten nie może być krótszy niż 120 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna.

Wojewoda Małopolski orzekając na stronie 34 zaskarżonej decyzji, w wierszu 24 – 25, licząc od góry strony, nie uwzględnił brzmienia powyższego przepisu, wskazując jedynie na konieczność wydania przeznaczonych pod inwestycję nieruchomości, pomijając przy tym kwestię znajdujących się na tych nieruchomościach lokali i innych pomieszczeń. Organ nie wziął pod uwagę faktu, iż realizacja przedmiotowej inwestycji drogowej obejmuje również dokonanie rozbiórek obiektów budowlanych, co wiąże się z koniecznością ich opróżnienia.

Mając powyższe na uwadze, *Minister*, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie IV niniejszej decyzji skorygował przedmiotowy zapis znajdujący się na stronie 34, w wierszu 24 – 25, licząc od góry strony, orzekając w tym zakresie o ustaleniu, w miejscu uchylecia, zapisu czyniącego zadość art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*, tj. wskazując, że wyznaczony przez organ pierwszej instancji na 120 dzień od uostatecznienia się decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji dotyczy nie tylko wydania nieruchomości, ale również opróżnienia lokali i innych pomieszczeń znajdujących się na tych nieruchomościach.

Organ odwoławczy, dokonując powyższych rozstrzygnięć uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*, ponieważ zasadniczym rozstrzygnięciem *decyzji Wojewody Małopolskiego* było ustalenie przebiegu linii rozgraniczających teren inwestycji, a te pozostają zgodne z wnioskiem *inwestora* oraz z decyzją organu pierwszej instancji.

Minister rozpatrując niniejszą sprawę uznał, że *decyzja Wojewody Małopolskiego* czyni zadość wymaganiom *specustawy drogowej* i jest właściwa pod względem formalnym oraz, że brak było podstaw do jej zakwestionowania poza częścią uchyloną i ustaloną w pkt I, II, III i IV osnowy niniejszej decyzji.

Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w załączonej do wniosku dokumentacji.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Skarżącego, opisanych na stronach 3-5 niniejszej decyzji, stwierdzić należy, iż są one bezzasadne.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że zarówno Wojewoda Małopolski, orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które są zobowiązane do wydania – po analizie prawidłowości zgromadzonej w sprawie dokumentacji – decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie będąc jednocześnie uprawnionymi do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależnić zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Stosownie do orzecznictwa sądowno-administracyjnego w przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1987/14, z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, z dnia 23 kwietnia 2014

r., sygn. akt VII SA/Wa 2753/13, z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nieuregulowanych w *specustawie drogowej*, stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

W konsekwencji uznać należy, że fakt niewskazania zarówno we wniosku *inwestora* jak i w *decyzji Wojewody Małopolskiego*, należącej do Skarżącego działki świadczy o tym, iż *inwestor* nie zaplanował prowadzenia prac związanych z realizacją przedmiotowej inwestycji na ww. nieruchomości.

Wyjaśnić należy w tym miejscu, iż fakt posiadania przez Skarżącego statusu strony w przedmiotowym postępowaniu nie jest tożsamy z koniecznością objęcia należącej do niego nieruchomości omawianą inwestycją drogową. Uprawnienie Pana Emila Szkaradka do legitymowania się statusem strony wynika bowiem z okoliczności, że jest on właścicielem nieruchomości sąsiadującej z inwestycją i ma on w postępowaniu o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej interes prawny wynikający z art. 28 *kpa*. Na uwagę zasługuje fakt, że o posiadaniu przez właścicieli bądź użytkowników wieczystych innych nieruchomości niż te objęte wnioskiem inwestora, legitymacji do występowania w charakterze strony postępowania można mówić wówczas, gdy planowana inwestycja będzie oddziaływać na nieruchomości tychże osób. Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowym postępowaniu, tj. należąca do Pana Emila Szkaradka nieruchomość nr ewid. 207/3 obr. 0006 Chelmiec, znajduje się w sferze oddziaływania omawianej inwestycji drogowej, a przy granicy działki Skarżącego zaprojektowano ekrany akustyczne. Z tego względu zarzut Skarżącego o niewskazaniu w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego* działki stanowiącej jego własność uznać należy za chybiony.

Z uwagi na kreacyjną rolę inwestora w zakresie decydowania o przebiegu inwestycji drogowej zarzuty Skarżącego odnoszące się do przyjętej lokalizacji przedsięwzięcia oraz przyjętych rozwiązań komunikacyjnych (połączenie ul. Marcinkowickiej z drogami krajowymi nr 75 i 28), pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie z uwagi na fakt, że organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji, jeżeli stwierdzi że te zaproponowane przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji pozostają w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa.

Jednocześnie należy wyraźnie podkreślić, iż wariantowanie przebiegu przedmiotowego przedsięwzięcia odbywało się na etapie postępowania poprzedzającego złożenie przez *inwestora* wniosku o wydanie zaskarżonej decyzji, a mianowicie w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i to właśnie we wspomnianym postępowaniu strony mogły wnosić uwagi co do przebiegu projektowanej drogi. Na etapie postępowania o wydanie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie bada się już tzw. innych szczegółowych wariantów lokalizacyjnych przeprowadzenia inwestycji. Zgodnie bowiem z art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą środowiskową*” (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania *decyzji RDOŚ*), do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę

informacyjną przedsięwzięcia. W myśl natomiast art. 66 ust. 1 pkt 4 - 7 *ustawy środowiskowej*, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać m.in. opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia; opis analizowanych wariantów, w tym wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, jak i wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru; określenie przewidywanego oddziaływania na środowisko analizowanych wariantów, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko; uzasadnienie proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, ze wskazaniem jego oddziaływania na środowisko, w szczególności na: ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze, powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, klimat i krajobraz, dobra materialne, zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków oraz wzajemne oddziaływanie między ww. elementami.

Zgodnie z art. 86 *ustawy środowiskowej*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1. Decyzja środowiskowa determinuje zatem rozwiązania projektowe przedstawione zarówno w projekcie budowlanym, jak i określone w samej decyzji o pozwoleniu na realizację inwestycji.

Stosownie do art. 79 *ustawy środowiskowej*: „przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko”.

Jak wynika z uzasadnienia *decyzji RDOŚ*, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie w drodze obwieszczenia z dnia 7 listopada 2012 r., znak: OO.4210.20.2012.AK zawiadomił o przedłożonym wniosku i raporcie wraz z informacją o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wszczęciu postępowania, przedmiocie decyzji, która ma być wydana, organie właściwym do wydania opinii, możliwościach zapoznania się z dokumentacją sprawy i miejscu jej wyłożenia do wglądu, możliwości i terminie składania uwag. Obwieszczenie zostało podane do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń oraz stronie internetowej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Krakowie, oraz na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Nowy Sącz i Urzędu Gminy Chelmec, jak również na stronie internetowej Centrum Informacji o Środowisku. Zatem Skarżący podczas postępowania w sprawie wydania *decyzji RDOŚ* mieli możliwość wniesienia uwag co do proponowanego przebiegu przedmiotowej inwestycji drogowej. Jak wynika z treści *decyzji RDOŚ*, we wskazanym terminie nie wniesiono żadnych uwag i wniosków.

Podkreślenia również wymaga, iż przepisy *ustawy środowiskowej* mają zastosowanie na etapie poprzedzającym złożenie wniosku o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej, a nie na etapie postępowania w sprawie wydania zaskarżonej decyzji. Organy orzekające o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie są właściwe do oceny prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, skoro jest to odrębny akt administracyjny podlegający odrębnemu zaskarżeniu. Kompetencja w tym zakresie przysługuje organom wskazanym w *ustawie środowiskowej* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 8 grudnia 2011 r., sygn. akt II SA/Bk 460/11). Zarówno Wojewoda Małopolski, jak i *Minister* związani są, co jednoznacznie wynika z art. 86 *ustawy środowiskowej*, postanowieniami przedłożonej wraz z wnioskiem *inwestora decyzji RDOŚ*, co oznacza, iż organ nie może pominąć żadnych obowiązków ani uprawnień wynikających z takiej decyzji. Jak podkreśla się w orzecznictwie, wynik postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko jest wiążący dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej i nie może być przez ten organ samodzielnie weryfikowany (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 1232/13, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1163/11). Ani Wojewoda Małopolski, ani *Minister* nie może więc dokonywać w niniejszym postępowaniu merytorycznej, ani jakiegokolwiek innej oceny zasadności i legalności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zaś ewentualne zastrzeżenia dotyczące zawartych w niej postanowień czy też poprzedzającego jej wydanie postępowania mogły być zgłaszane na etapie postępowania w sprawie wydania ww. decyzji, a następnie – po wyczerpaniu środka zaskarżenia – w drodze skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego na decyzję organu odwoławczego, bądź też w ramach innych trybów administracyjnych przewidzianych do

wzruszania decyzji ostatecznych. Z powyższego względu zarzuty Skarżącego dotyczące tego rozstrzygnięcia, nie mogą zostać rozpatrzone w ramach niniejszego postępowania w sprawie zezwolenia na realizację omawianej inwestycji. W zaskarżonej decyzji Wojewoda Małopolski ustalił natomiast zgodność projektu budowlanego z ostateczną decyzją RDOŚ.

Z powyższych względów zarzuty Skarżącego odnoszące się do decyzji RDOŚ, prawidłowości jej wydania i przeprowadzonego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie postępowania uznaje się za bezzasadne, gdyż Minister nie jest właściwy w sprawie badania zasadności i legalności tej decyzji.

Powolywane przez Skarżącego zdarzenie faktyczne, jakim było zalanie jego nieruchomości wskutek wykonywania robót budowlanych związanych z realizacją inwestycji, pozostaje bez znaczenia dla prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedmiotem badania w postępowaniu o pozwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg może być bowiem jedynie zgodność z prawem przedłożonej do wniosku dokumentacji.

Wyjaśnić należy, że Minister w ramach prowadzonego postępowania odwoławczego nie dysponuje instrumentami prawnymi, które mogą doprowadzić do zbadania prawidłowości wykonywanych prac budowlanych dotyczących przedmiotowej inwestycji. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z przepisami ustawy Prawo budowlane (art. 84 i art. 84 a) kontrola zgodności wykonywania robót budowlanych z przepisami prawa budowlanego, projektem budowlanym i warunkami określonymi w decyzji zatwierdzającej projekt budowlany należy do zadań odpowiednich organów nadzoru budowlanego. Do zadań tych należy również, zgodnie z art. 69 ustawy Prawo budowlane podejmowanie niezwłocznych działań zabezpieczających w sytuacji powstania niebezpieczeństwa dla ludzi i mienia, na koszt właściciela lub zarządcy obiektu budowlanego. Zgodnie z dyspozycją art. 83 ust. 3 ustawy Prawo budowlane organem pierwszej instancji w stosunku do robót i obiektów budowlanych, dla których w zakresie administracji architektoniczno-budowlanej organem pierwszej instancji jest wojewoda, tj. m.in. dróg publicznych krajowych i wojewódzkich, wraz z obiektami i urządzeniami służącymi do utrzymania tych dróg i transportu drogowego oraz sytuowanymi w granicach pasa drogowego sieciami uzbrojenia terenu - niezwiązanymi z użytkowaniem drogi, jest wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego. Ponadto należy zaznaczyć, że jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji Skarżący poniesie jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie mu przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Abstrahując zatem od kwestii zasadności bądź bezzasadności ww. zarzutu Skarżącego wskazać należy, iż merytoryczne ustosunkowanie się do jego treści nie leży w kompetencji Ministra.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut Skarżącego, że realizacja inwestycji spowoduje odczuwalne drgania budynku i zwiększy poziom hałasu. Rozstrzygnięcie w przedmiocie rozwiązań mających służyć ochronie przed hałasem i innymi czynnikami stanowiło przedmiot decyzji RDOŚ. Ponownie w tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z art. 86 ustawy środowiskowej, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1. Należy przy tym podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia ma charakter *sui generis* „rozstrzygnięcia wstępnego” względem ewentualnego przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia i pełni ona względem niego w istocie funkcję prejudycjalną. Określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach „środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia” nie mogą być na dalszych etapach procesu inwestycyjnego modyfikowane. Natomiast zarówno Wojewoda Małopolski, jak i Minister w ramach postępowania w przedmiocie zezwolenia na realizację ww. inwestycji drogowej są, jak już wyjaśniono, związani ustaleniami decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Tak więc należy stwierdzić, że to na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem decyzji RDOŚ, określającej środowiskowe uwarunkowania dla omawianego przedsięwzięcia, nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji. Ewentualne uwagi i zastrzeżenia co do skutków środowiskowych realizacji przedmiotowej inwestycji strony mogły zgłaszać w toku ww. postępowania środowiskowego. Zauważenia również wymaga, że w decyzji RDOŚ nałożono na inwestora obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej, w tym analizy hałasu i zanieczyszczenia powietrza.

Przedmiotowa analiza ma zostać wykonana w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania.

Wskazania również wymaga, że przedmiotem niniejszego postępowania nie jest analiza, jak również ocena, czy w ogóle, a jeśli tak to w jaki sposób, użytkowanie przedmiotowej drogi będzie oddziaływało na nieruchomości Skarżącego. Skarżący nie może przedwcześnie zakładać, że już sama realizacja drogi może prowadzić do pogorszenia sposobu korzystania z jego działki lub powstania ewentualnych szkód w substancji budynków należących do niego. Taka ocena będzie możliwa dopiero po dokonaniu stosownych pomiarów już w trakcie użytkowania drogi.

Niemniej wyjaśnić należy, że Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie w *postanowieniu RDOŚ* ustosunkował się do zarzutu Skarżącego dotyczącego dzielenia inwestycji na etapy, wyjaśniając że przedmiotowa inwestycja nie zakłada budowy nowego odcinka drogowego na terenie gminy Chelmiec, łączącego planowaną drogę z drogą DK 28, a połączenie będzie zapewnione poprzez istniejącą ul. Marcinkowicką. Nie zachodzi zatem sytuacja „dzielenia przedsięwzięć”. Jak wynika z akt sprawy, przed Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Krakowie przed wszczęciem postępowania dotyczącego przedmiotowej inwestycji, toczyło się postępowanie w sprawie budowy połączenia DK 28 z planowanym rondem na ul. Marcinkowicej, jednak zostało ono umorzone na wniosek *inwestora*. Zatem w trakcie trwania procedury zmierzającej do wydania *decyzji RDOŚ* nie toczyło się inne postępowanie, które miałyby wpływ na odmienny sposób prowadzenia sprawy. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie zwrócił także uwagę, że organ prowadzący postępowanie wydaje decyzję zgodnie z zakresem wniosku inwestora, uwzględniając funkcjonalne połączenie z istniejącymi trasami komunikacyjnymi, biorąc pod uwagę oddziaływanie skumulowane oraz nakładając na inwestora warunki realizacji inwestycji.

W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie odniósł się także do uwag dotyczących natężenia ruchu na planowanej drodze, informując, iż dane te zostały umieszczone w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zarówno na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jak i na etapie rozwiązań projektowych. W dokumentacji określono prognozowane natężenie ruchu dla dwóch horyzontów czasowych tj. dla roku 2014 i 2024.

Za chybiony uznać należy także zarzut Skarżącego, jakoby w prowadzonym postępowaniu nie wzięto pod uwagę badań geologicznych odnoszących się do terenu gminy Chelmiec, na którym występują osuwiska. Dokumentacja projektowa, zatwierdzona zaskarżoną decyzją, zawiera bowiem dokumentację badań podłoża gruntowego – tom VIII c projektu budowlanego. Niemniej jednak, jak już zwrócono uwagę, przedmiotem badania w postępowaniu o zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg może być jedynie zgodność z prawem przedłożonej do wniosku dokumentacji, natomiast nie jest rzeczą organu analizowanie prawidłowości wykonania tych badań i wniosków z nich płynących.

Bezzasadny jest również podnoszony przez Skarżącego zarzut niedoręczenia mu *decyzji Wojewody Mazowieckiego*.

Zauważenia wymaga, że w myśl art. 49 *kpa* strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. W tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Przepisem szczególnym stanowiącym podstawę zastosowania w przedmiotowej sprawie trybu zawiadomienia stron wskazanego w art. 49 *kpa* jest art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, zgodnie z którym wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych doręczają decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wnioskodawcy oraz zawiadamiają o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń, odpowiednio w urzędzie wojewódzkim lub starostwie powiatowym oraz w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, na stronach internetowych tych gmin, a także w prasie lokalnej. Ponadto wysyłają zawiadomienie o wydaniu decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dotychczasowemu

właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne.

Z powyższego wynika, że decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej doręcza się na piśmie tylko inwestorowi. Natomiast pozostałe strony zawiadamiane są o wydaniu decyzji poprzez publiczne ogłoszenie, o którym mowa w art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, które następuje w formie obwieszczenia w urzędzie organu, który wydał decyzję, w siedzibach urzędów gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, na stronach internetowych tych gmin, a także w prasie lokalnej.

Zauważenia wymaga, że szczególna forma doręczenia decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej służy zapewnieniu szybkiego skutku doręczenia wobec wszystkich podmiotów, które są adresatami danego aktu administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne przewidują możliwość posłużenia się taką formą doręczenia. W uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2010 r., sygn. akt II OSK 45/10, czytamy, że istotą instytucji doręczenia w drodze publicznego ogłoszenia określonej w art. 49 *kpa* jest, o ile przepisy szczególne na to zezwalają, zawiadamianie stron o wydanych decyzjach i innych czynnościach organów administracji w drodze publicznego obwieszczenia lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób. W takim przypadku – niezależnie od faktycznej daty zapoznania się stron z treścią obwieszczonej decyzji – przyjmuje się fikcję prawną, że „doręczenie zostało dokonane po upływie 14 dni od daty publicznego ogłoszenia.” (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 14 marca 2008 r., sygn. akt I OSK 400/07, z dnia 15 czerwca 2012 r., sygn. akt II OSK 847/12, z dnia 20 października 2011 r., sygn. akt II OSK 2136/11).

W przedmiotowej sprawie ww. wymóg został przez organ pierwszej instancji zachowany, a mianowicie Wojewoda Mazowiecki doręczył decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej inwestorowi oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń (vide: strona 8 niniejszego rozstrzygnięcia).

Przedmiotowe obwieszczenia zawierały szczegółowe informacje na temat tego, gdzie i kiedy strony mogą zapoznać się z przedmiotową decyzją.

Zauważyć należy, że z opisanym wyżej publicznym ogłaszaniem faktu wydania decyzji wiąże się najistotniejszy skutek prawnoprocesowy dla stron w postaci przyjęcia przez ustawodawcę domniemania prawnego, iż po upływie terminu 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia nastąpiło doręczenie decyzji wszystkim tym stronom, którym decyzja ta nie została przesłana na piśmie. Brak wiedzy poszczególnych jej stron o wydaniu decyzji nie wyłącza prawnego domniemania jej skutecznego doręczenia w myśl art. 49 *kpa*.

Dodać w tym miejscu należy, że poza wskazanymi formami publicznego ogłaszania o wydaniu decyzji, ustawodawca nałożył na organ orzekający obowiązek pisemnego zawiadomienia dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych skutkami prawnymi tej decyzji o jej wydaniu. Przedmiotowe zawiadomienie ma jednakże jedynie charakter informacyjny i nie można przypisać mu skutków prawnych analogicznych do tych, które zostały określone w art. 49 *kpa*. Skutek doręczenia w przypadku *specustawy drogowej* ma jedynie publiczne obwieszczenie w urzędzie organu wydającego tę decyzję, w urzędzie gminy właściwej ze względu na przebieg w ich obszarze projektowanej drogi publicznej, na stronie internetowej tej gminy oraz w prasie lokalnej.

Jednocześnie należy zauważyć, posiłkując się stanowiskiem wyrażonym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 lipca 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1326/09, iż Konstytucja nie gwarantuje obywatelom określonego sposobu zawiadamiania o wszczęciu postępowania administracyjnego, jak też nie gwarantuje obywatelom określonego sposobu doręczania decyzji. Z zasady demokratycznego państwa prawnego można wywieść jedynie wymóg, by wiadomość o wszczęciu postępowania i jego zakończeniu miała możliwość dotarcia do jej adresata. Nie można natomiast wywodzić z niej wymogu, by wiadomość ta rzeczywiście dotarła do adresata oraz by dostarczenie tej wiadomości nastąpiło w określony sposób.

Mając powyższe na uwadze uznać należy za całkowicie bezzasadny zarzut Skarżącego dotyczący niedoręczenia mu zaskarżonej *decyzji Wojewody Małopolskiego*. Podkreślenia wymaga, iż skoro Pan Emil Szkaradek nie był i nie jest właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym którejkolwiek z nieruchomości objętych zaskarżoną decyzją, to organ nie miał również obowiązku przesyłania mu pisemnego zawiadomienia o wszczęciu postępowania oraz o wydaniu decyzji.

Zauważyć także należy, że w zakresie udostępniania stronie akt postępowania administracyjnego obowiązujące przepisy art. 73 *kpa* przewidują dwa odrębne stany faktyczno-prawne i związane z nimi obowiązki organu administracji publicznej oraz uprawnienia strony. Zgodnie z art. 73 § 1 *kpa* w każdym stadium postępowania organ administracji publicznej obowiązany jest umożliwić stronie przeglądanie akt sprawy oraz sporządzenie z nich notatek kopii lub odpisów. Strona ma ponadto prawo żądać uwierzytelnienia sporządzonych przez siebie odpisów z akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, o ile uzasadnione jest to jej ważnym interesem (art. 73 § 2 *kpa*).

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 grudnia 2011 r., sygn. akt I OSK 11/11, wykładnia literalna wskazanego przepisu art. 73 § 1 *kpa* nie pozostawia wątpliwości, że obowiązkiem organu jest jedynie umożliwić stronie wykonanie jej uprawnienia do zapoznania się z aktami sprawy, sporządzenia notatek i odpisów dokumentów, także z uwzględnieniem możliwości technicznych, jakimi dysponuje organ. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym przyjmuje się, że to organ decyduje, w jakiej formie ma możliwość wywiązania się z obowiązku udostępnienia stronie akt sprawy. Strona nie może domagać się w sposób wiążący dla organu udostępnienia jej akt sprawy poprzez sporządzenie kserokopii dokumentów lub w innej wskazanej formie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 marca 2014 r., sygn. akt II SA/Wa 1545/13, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 marca 2001 r. sygn. akt II SA 2580/00, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 października 2010 r. sygn. akt II OSK 104/10). Odstępstwo od powyższej zasady Naczelny Sąd Administracyjny dopuścił w sytuacjach szczególnych, wyjątkowych: ze względu na stan zdrowia, ograniczone możliwości finansowe i związane z tym trudności w dotarciu do siedziby organu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 maja 2010 r. sygn. akt I OSK 693/10, a także wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 grudnia 2010 r. sygn. akt I OSK 385/09).

Podnosząc wspomnianą wyżej zasadniczą różnicę obu omawianych unormowań, zaakcentować należy, że art. 73 § 1 *kpa* przyznający stronom, obok możliwości przeglądania akt, także prawo sporządzania z nich notatek i odpisów, pozostawia im te uprawnienia do własnej realizacji. Rola organu administracji kończy się tu na zapewnieniu stronom możliwości skorzystania z tych uprawnień, w tym utrwalenia na własny użytek dokumentów zawartych w aktach przez m.in. sporządzenia z nich notatek, wykonywanie odpisów. W tym zakresie nie ma żadnych ograniczeń. Strona postępowania nie może jednak żądać, aby takie kserokopie wykonywał i dostarczał sam organ administracji. Tym samym wyraźnie zostały rozgraniczone obowiązki organu administracji (umożliwienie przeglądania akt i sporządzania z nich notatek i odpisów) i uprawnienia strony (do przeglądania akt oraz sporządzania notatek i odpisów).

Strona postępowania może natomiast domagać się uwierzytelnienia sporządzonych przez siebie, w różny sposób, odpisów (w tym kserokopii) z akt sprawy lub wydania z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, ale jedynie wówczas, gdy uzasadni to swoim ważnym interesem.

Niemniej jednak, jak wynika z akt sprawy, Wojewoda Małopolski przy piśmie z dnia 20 lutego 2014 r., znak: WI-VII.7820.5.2014.GI, przesłał Skarżącemu kserokopię zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących *postanowienia RDOŚ* w pierwszej kolejności zauważyć należy, iż w orzecznictwie sądowo-administracyjnym (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2581/11 LEX nr 1145619) podkreśla się, iż możliwości działania organu architektoniczno-budowlanego wydającego pozwolenie na budowę (za które w niniejszej sprawie uznać trzeba zezwolenie na realizację inwestycji drogowej) w zakresie kontroli decyzji i postanowienia wydanych na podstawie art. 86 i 90 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* są w pewnym zakresie ograniczone. Organ ten bowiem nie może wchodzić sam w kompetencje organów badających oddziaływanie inwestycji na środowisko, ani też ich zastępować, bo w takim przypadku niecelowe byłoby współdziałanie organów w ramach swoich kompetencji. Organ wydający pozwolenie na budowę bada więc, czy inwestor spełnił wszystkie wymagania przewidziane w postanowieniu

i jeżeli nie ma w tym zakresie wątpliwości nie może odmówić wydania pozwolenia na budowę, gdyż po spełnieniu wymogów przewidzianych w art. 32 ust. 1 i 4 oraz art. 35 ust. 1 *ustawy Prawo budowlane* nie zezwala na to przepis art. 35 ust. 4 tejże ustawy. W tym zakresie ww. przepis nie dopuszcza jakiegokolwiek uznania przy wydawaniu pozwolenia na budowę.

Treść art. 90 ust. 8 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* wyklucza stosowanie do postanowień w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia rozwiązań wynikających z art. 106 § 3, 5 i 6 *kpa*, w następstwie czego brak jest możliwości wniesienia zażalenia na przedmiotowe postanowienie. Nie oznacza to jednak, że strona posiadająca w tym interes prawny nie będzie miała możliwości kwestionowania prawidłowości ich wydania. Błędy popełnione na tym etapie postępowania będą mogły bowiem, zgodnie z ogólnymi regułami, być przedmiotem kontroli w ramach postępowania odwoławczego od decyzji kończącej postępowanie w jednej ze spraw wymienionych w art. 72 ust. 1 pkt 1 i 10 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*. Istotą takiej kontroli będzie jednak wykazanie błędów, które by powodowały, iż wydana w oparciu o uzgodnienia środowiskowe decyzja o pozwoleniu na budowę byłaby niezgodna z przepisami prawa.

Dlatego też organ architektoniczno-budowlany tylko przy wykazaniu przez stronę postępowania bardzo istotnych błędów w postępowaniu przed organami badającymi oddziaływanie inwestycji na środowisko mógłby wstrzymać się z wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę do ewentualnego wyjaśnienia zarzutów, nie może natomiast zastępować merytorycznie takiego organu i modyfikować decyzji czy też postanowienia, a tym bardziej wydawać mu zaleceń odnośnie prowadzonego postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż *Minister* nie dopatrzył się błędów w postępowaniu, które zakończyło się wydaniem *postanowienia RDOŚ*, zaś w ramach niniejszego postępowania *Minister* nie jest organem uprawnionym do oceny *postanowienia RDOŚ* pod kątem szczegółowych uregulowań merytorycznych w nim zawartych, które zostały zakwestionowane przez Skarżącego.

Podkreślić należy, iż w toku postępowania w sprawie ponownej oceny przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego na środowisko Skarżący wniósł swoje zastrzeżenia i uwagi na rozprawie administracyjnej przeprowadzonej w dniu 6 grudnia 2013 r. przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie.

Według *Ministra*, z treści *postanowienia RDOŚ* wynika, że we właściwy sposób omówiono w nim kwestie dotyczące poszczególnych elementów środowiska, w tym wpływu inwestycji na środowisko przyrodnicze.

W niniejszej sprawie, w myśl zasady wyjaśniania zasadności przesłanek, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie przedstawił w zaskarżonym rozstrzygnięciu proces ustalania stanu faktycznego i zastosowania do niego przepisu prawa, odnosząc się do uwag i wniosków stron postępowania. Jak szeroko podkreśla się w orzecznictwie sądowo administracyjnym, podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez stronę skarżącą w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strona nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strona ma bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności jej zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013 r., sygn. akt III SA/Wa 29/13, LEX nr 1442842).

Wobec powyższego, w ocenie *Ministra*, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, w myśl art. 7, art. 77 § 1 *kpa* i art. 80 *kpa* ocenił całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym również rozważył argumenty przedstawione przez Skarżącego.

Wskazać przy tym należy, iż Skarżący, podnosząc zarzuty skierowane wobec *postanowienia RDOŚ*, nie powołał żadnych przepisów prawa, które jego zdaniem zostały naruszone przy wydawaniu postanowienia uzgadniającego środowiskowe warunki realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej. Powyższe zarzuty mają charakter hipotetycznych rozważań dotyczących natężenia ruchu na ul. Marcinkowickiej oraz jego

wpływu na środowisko oraz zdrowie i życie mieszkańców nieruchomości sąsiadujących z przedmiotową inwestycją.

Podkreślić wyraźnie należy, iż zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 1 *ustawy Prawo budowlane*, do obowiązków organu orzekającego w przedmiocie pozwolenia na budowę (jak również zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w trybie *specustawy drogowej*) należy sprawdzenie zgodności projektu budowlanego m.in. z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego organ odwoławczy stwierdził, iż przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z:

- *decyzją RDOŚ*,
- *postanowieniem RDOŚ*,
- art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane*, oraz
- rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm).

Warto także zauważyć, iż organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, co zostało już wyjaśnione, jest związany postanowieniami rozstrzygnięć w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań i nie jest uprawniony do ich merytorycznej analizy.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez zaskarżoną decyzję ww. przepisów *ustawy zmieniającej* należy stwierdzić, iż *Minister* dokonał kontroli stanu faktycznego sprawy, a przede wszystkim sprawdził zakres udzielonego zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w świetle wniosku *inwestora* z dnia 26 lipca 2013 r. o wydanie przedmiotowej decyzji, którego korekty dokonano pismami z dnia 16 września 2013 r., znak: DN-422-2/13 i z dnia 16 września 2013 r., znak: DN-422-3/13 z zakresem:

- decyzji Wojewody Małopolskiego nr 8/08 z dnia 15 grudnia 2008 r., znak: WI.VII.BR.5348-17-08 o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej obejmującej przełożenie drogi krajowej nr 28 Zator – Nowy Sącz – Przemyśl na terenie gminy Chelmiec w miejscowościach Biczycze Dolne i Chelmiec na odcinku od km 131+760 (włączenie do drogi krajowej nr 28 – ul. Limanowska) do km 133+381 (włączenie do drogi powiatowej nr 25219 – ul. Marcinkowicka), zwaną dalej „*decyzją lokalizacyjną z dnia 15 grudnia 2008 r.*” oraz
- decyzji Wojewody Małopolskiego z dnia 30 listopada 2005 r. Nr 1/05, znak: RRIV.BR.5348-2-05 o ustaleniu lokalizacji drogi – „obwodnica północna” w Nowym Sączu w ciągu drogi krajowej Nr 28 Zator – Nowy Sącz – Przemyśl od skrzyżowania ulic Tarnowskiej i Witosy w Nowym Sączu do ulicy Marcinkowickiej w Chelmcu w ciągu drogi powiatowej nr 25219 Limanowa – Chomranice – Chelmiec, zwaną dalej „*decyzją lokalizacyjną z dnia 30 listopada 2005 r.*”

Jak wynika z akt sprawy, odmiennosc zakresu *decyzji lokalizacyjnej z dnia 15 grudnia 2008 r.* w stosunku do wniosku *inwestora* polega nie tylko na innym określeniu zakresu robót budowlanych, czy też nazwy inwestycji, ale na ustaleniu jej przebiegu, wyznaczonego liniami rozgraniczającymi teren, na obszarze wykraczającym poza teren ustalony *decyzją lokalizacyjną z dnia 15 grudnia 2008 r.*

Analiza nieruchomości objętych liniami rozgraniczającymi zatwierdzonymi *decyzją lokalizacyjną z dnia 15 grudnia 2008 r.* prowadzi do wniosku, że w zakres tej decyzji nie wchodziły działki położone w jednostce ewidencyjnej miasta Nowy Sącz, jak to ma miejsce w *decyzji Wojewody Małopolskiego*. Fakt ten bezspornie świadczy o braku tożsamości wniosków, w wyniku których wydane zostały wskazane wyżej decyzje. Stwierdzić przy tym trzeba, iż możliwość zmiany koncepcji lokalizacji zamierzenia inwestycyjnego należało uznać za dopuszczalną, bowiem to *inwestor* jest jej dysponentem

i ma prawo do jej swobodnego kształtowania, w tym wprowadzenia zmian w ramach zakładanej poprawy funkcjonalności planowanej inwestycji. Z tych też przyczyn *inwestor* był również uprawniony do rozszerzenia zakresu terenu dotyczącego realizacji przedmiotowej inwestycji o inne, dodatkowe działki.

Podkreślić należy wyraźnie, iż na gruncie obowiązujących przepisów nie ma przeszkód do tego, aby inwestor wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla przedsięwzięcia obejmującego nieruchomości będące uprzednio przedmiotem decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi wydanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 721, Nr 217, poz. 2124, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 267, poz. 2251), zwanej dalej "*ustawą lokalizacyjną*", jeśli zamiar inwestycyjny zarządcy drogi wyrażony we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej obejmuje również nieruchomości nie objęte wcześniej decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji drogowej, wydanej na podstawie *ustawy lokalizacyjnej*, a konieczne dla prawidłowej realizacji danej inwestycji drogowej. Stanowisko takie znalazło odzwierciedlenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2817/12, jak również w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 694/14.

Po przeanalizowaniu zakresu przedmiotowego *decyzji lokalizacyjnej z dnia 15 grudnia 2008 r.*, wydanej na podstawie *ustawy lokalizacyjnej*, oraz zakresu przedmiotowego *decyzji Wojewody Małopolskiego* wydanej na podstawie *specustawy drogowej*, organ odwoławczy ustalił, iż wskazana powyżej sytuacja zachodzi w przedmiotowym przypadku i wobec tego inwestor był uprawniony do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej w oparciu o przepisy *specustawy drogowej*, zaś Wojewoda Małopolski był zobowiązany do rozpatrzenia tego wniosku, co też uczynił.

Powyższe okoliczności świadczą o braku tożsamości spraw wszczętych na podstawie wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji drogowej i wniosku o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. Ujawnione w powyższych wnioskach różnice oraz uwzględnienie przez *inwestora* we wniosku z dnia z dnia 26 lipca 2013 r. stanu prawnego, który zaistniał w wyniku wydania *decyzji lokalizacyjnej z dnia 15 grudnia 2008 r.*, wykluczają przyjęcie, iż mamy do czynienia z kontynuacją prowadzonego postępowania w sprawie lokalizacji drogi. Złożenie kolejnego wniosku spowodowało wszczęcie nowego postępowania administracyjnego, zbieżnego, ale nie tożsamego przedmiotowo. Wobec niebudzącego wątpliwości w sprawie faktu wszczęcia postępowania w sprawie w dniu 11 października 2013 r. (zawiadomienie Wojewody Małopolskiego o wszczęciu postępowania w sprawie), niebędącego następstwem wydania decyzji o lokalizacji inwestycji drogowej oraz wobec zmiany z dniem 10 września 2008 r. dotychczasowych przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. *Minister* przyjął, iż wniosek *inwestora* z dnia 26 lipca 2013 r. został prawidłowo rozpoznany na podstawie przepisów *specustawy drogowej*. Stąd też stwierdzić należy, że w sprawie nie znajdzie zastosowania art. 6 ust. 1 i 2 *ustawy zmieniającej*, a więc nie ma konieczności wydania decyzji o pozwoleniu na budowę w oparciu o art. 24 *ustawy lokalizacyjnej*.

Stąd też należy stwierdzić, że złożony w dniu 26 lipca 2013 r. wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zainicjował nową, odrębną od wyznaczonej uprzednim żądaniem sprawę administracyjną, rozpoznawaną w oparciu o inne przepisy materialne tj. w oparciu o przepisy *specustawy drogowej*.

Przedmiotowej sprawy nie sposób również zaliczyć do „spraw wszczętych i niezakończonych”, o których mowa w art. 6 ust. 1 *ustawy zmieniającej*, a do których przepis ten nakazuje stosować przepisy *ustawy lokalizacyjnej*. Postępowanie w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej zostało wszczęte znacznie po dniu wejścia w życie *ustawy zmieniającej*, tj. po dniu 10 września 2008 r. Wojewoda Małopolski, rozpatrując na podstawie przepisów *specustawy drogowej* wniosek inwestora z dnia 26 lipca 2013 r., działał na podstawie i w granicach prawa.

W ocenie *Ministra* nie ma przeszkód do tego, aby w sytuacji zatwierdzenia podziału nieruchomości w drodze decyzji wydanej na podstawie *ustawy lokalizacyjnej*, inwestor wystąpił z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla przedsięwzięcia obejmującego nieruchomości

będące uprzednio przedmiotem decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi wydanej na podstawie *ustawy lokalizacyjnej*. Wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej powinien jedynie uwzględniać aktualny stan prawny nieruchomości nim objętych.

Reasumując stwierdzić należy, że wydana przez Wojewodę Małopolskiego na podstawie *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie dotyczy sprawy uprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, co mogłoby powodować, iż rozstrzygnięcie zapadłe później byłoby obciążone wadą nieważności z powodu *res iudicata*. Należy bowiem wskazać, iż tożsamość spraw administracyjnych wyznaczają identyczne elementy podmiotowe (strony i uczestnicy postępowania), przedmiotowe (treść żądania i stan faktyczny) oraz stan prawny.

Analiza terenu objętego liniami rozgraniczającymi zatwierdzonymi *decyzją lokalizacyjną z dnia 30 listopada 2005 r.* prowadzi do wniosku, że w zakres tej decyzji nie wchodziły działki położone w jednostce ewidencyjnej gminy Chelmiec, jak to ma miejsce w *decyzji Wojewody Małopolskiego*. Fakt ten bezspornie świadczy o braku tożsamości wniosków, w wyniku których wydane zostały wskazane wyżej decyzje.

Ponadto podkreślić należy, że doszło do zmiany stanu prawnego, w jakim oba rozstrzygnięcia zapadły. Regulacje zawarte w *specustawie drogowej* jak i poprzedzającej ją *ustawie lokalizacyjnej* zasadniczo się różnią. Przede wszystkim wydawane na ich podstawie decyzje diametralnie różnią się pod względem ingerencji w prawo własności. Uprzednio zastosowane przepisy prawne nie przewidywały bowiem przejścia z mocy prawa nieruchomości lub ich części objętych liniami rozgraniczającymi teren inwestycji na własność Skarbu Państwa, bądź odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego. Skutek przejścia nieruchomości na własność odpowiedniego podmiotu publicznoprawnego wprowadziła dopiero zmiana *ustawy lokalizacyjnej* dokonana w art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 18 października 2006 r. (Dz. U. 2006 r. Nr 220, poz. 1601), która to zmiana weszła w życie z dniem 16 grudnia 2006 r. Fundamentalny w skutkach prawnych dla prawa własności element różniący oba omawiane rozwiązania prawne stanowi przesłankę uznania, że brak jest również tożsamości rozwiązań prawnych co do badanych rozstrzygnięć (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 2059/10, podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II OSK 2103/10, z dnia 18 lutego 2009 r., sygn. akt II OSK 1201/08, czy wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 lipca 2011 r., sygn. akt IV SA/Wa 560/11 oraz z dnia 3 września 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1027/10).

Co więcej należy wskazać, iż decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej, wydawana na gruncie przepisów *ustawy lokalizacyjnej*, nie zatwierdzała projektu budowlanego, jak to jest w przypadku decyzji, o której mowa w art. 11f *specustawy drogowej*.

W związku z powyższym podniesiony przez Skarżącego w odwołaniu zarzut naruszenia przepisu art. 6 *ustawy zmieniającej*, poprzez jego niezastosowanie, należy uznać za bezpodstawny.

Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Małopolskiego*, poza częścią uchyloną niniejszą decyzją, nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z powyższym, orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Na decyzję przysługuje, na podstawie art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), skarga

do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Rozwoju w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Załączniki:

- załączniki nr 1.1 - 1.6 – mapy w skali 1:500 przedstawiające proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU

Kamila Olkiewicz
Zastępca Dyrektora Departamentu Orzecznictwa II

Otrzymują (z załącznikami):

1. Wojewoda Małopolski;
2. Pan Grzegorz Mirek
Dyrektor Miejskiego Zarządu Dróg w Nowym Sączu
pełnomocnik Prezydenta Miasta Nowego Sącza;
(3 egz. decyzji, w tym 1 egz. decyzji w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych)
3. a/a.

Otrzymuje (bez załączników):

1. Pani Maria Pantkowska
pełnomocnik Pana Emila Szkaradka;

Do wiadomości:

1. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu-
VI Wydział Ksiąg Wieczystych;
2. Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego;
3. Starosta Nowosądecki wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej;
4. Urząd Miasta Nowego Sącza;
- ⑤ 5. Urząd Gminy Chelmiec;
6. Departament Orzecznictwa I
Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju

Handwritten scribbles and faint markings in the middle-left section of the page.

Faint, illegible handwritten text or markings on the right side of the page.